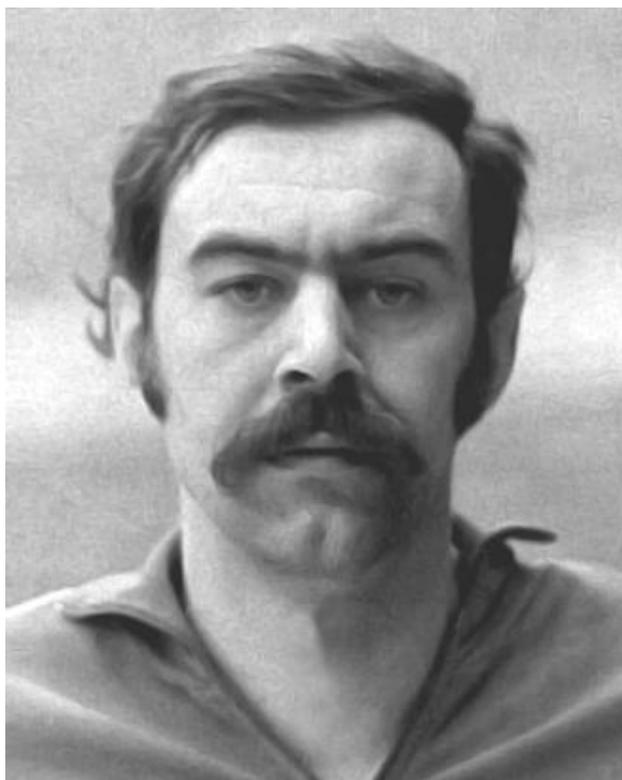

Zoran Maroević - Mare

Zoran Maroević rođen je u Matuljima 27. Aprila 1942. godine. Roditelji su mu poreklom iz Starigrada koji se nalazi na ostrvu Hvar. S porodicom je 1952. godine prešao u Osijek gde pokazuje interes za sport i počinje da igra za rukometni klub Slavija iz Osijeka. Po završetku gimnazije napušta Osijek i rukomet i dolazi u Zagreb i upisuje Veterinarski fakultet.

Lokomotiva 1961. godine

Stoje: Petričević, Maroević, Kovačić, Kajnih, Bočkaj, Franić
Čuče: Novosel, Rimac, Momčilović, Lalić, Matijević, Lulić

Već tada je bio visok 204 cm, i bio primećen od tehnika Košarkaškog kluba Lokomotiva Vladimira Anzulović, kasnije poznatog TV komentatora. Pozvao ga je na prvi trening i tako je 1960. godine pristupio Lokomotivi iz Zagreba u kojoj je sreo već poznate košarkaše Zvonimira Petričevića, Mirka Novosela, Dragutina Kovačića i ostale tadašnje legende. U Lokomotivi se zadržava samo polusezonu i napušta je u proleće 1961. godine. Za Lokomotivu je odigrao 20 utakmica.

Na poziv Košarkaškog kluba Mlada Bosna odlazi 1961. u Sarajevo, gde nastavlja karijeru. Veoma kratko se zadržava u ovom klubu, kojem je zbog imena zabranjen daljnji rad, da bi potom iste godine prešao u sarajevski Željezničar s kojim je 1961. godine ušao u Prvu saveznu ligu. Za Željezničar je na poziciji centra odigrao oko 160 utakmica.

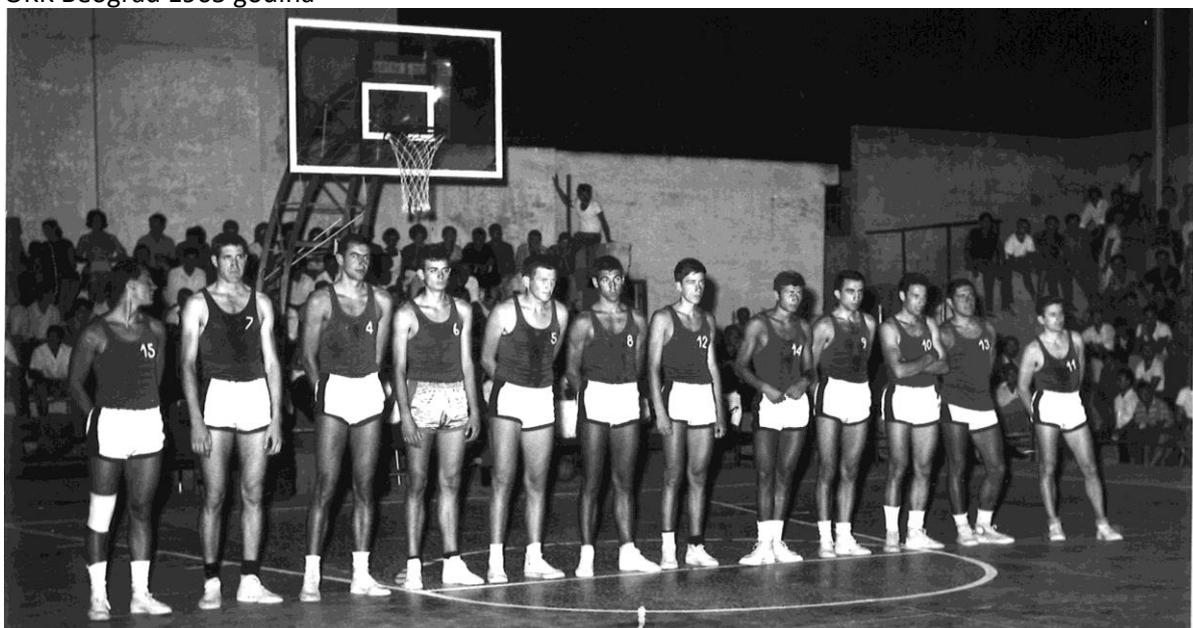
U oktobru 1965. godine Maroević prelazi u OKK Beograd gde ostaje 8 sledećih sezona, do 1972 godine. Za OKK Beograd je odigrao 166 prvoligaških utakmica i postigao 1816 koševa (10,9 po utakmici).

OKK Beograd 1965 godine

Stoje: Zoran Maroević, Radivoj Korać, Zoran Bojkić, Vladimir Cvetić, Miodrag Nikolić, Trajko Rajković
Čuče: Dragutin Tošić, Milorad Ivačković, Bruno Pavelić, Bogomir Rajković, Sreten Savić.

OKK Beograd 1965 godina

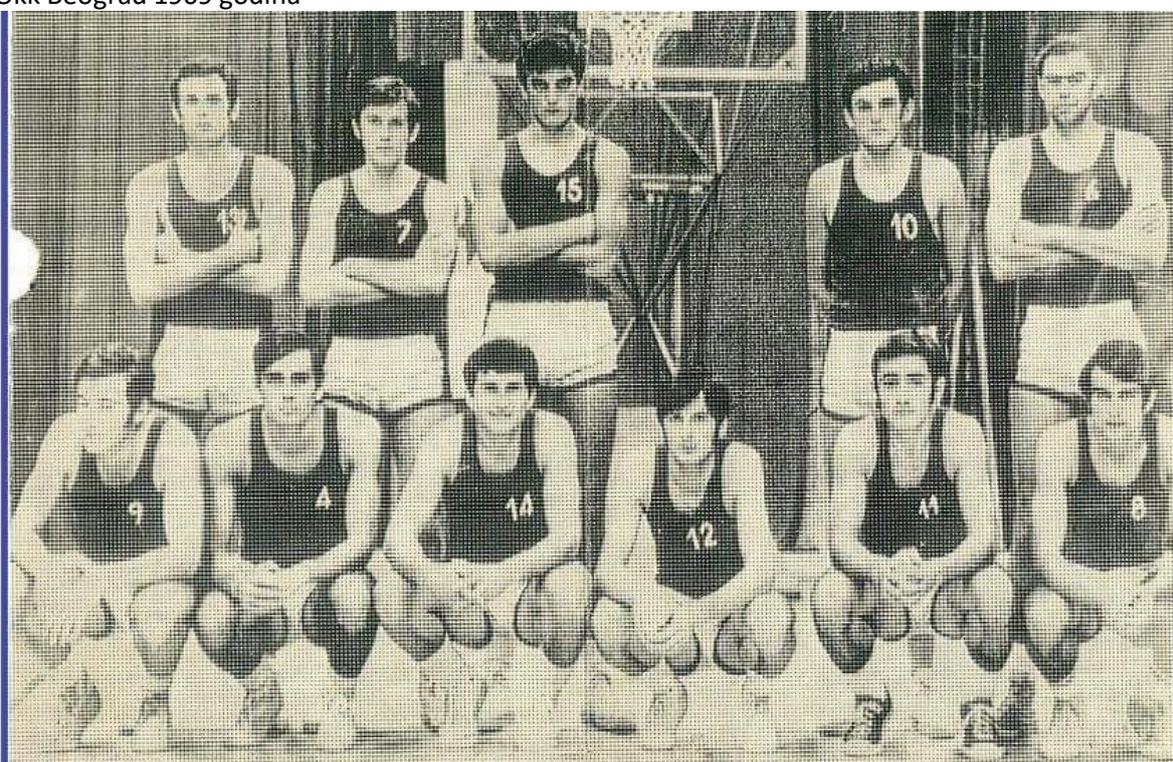
Miodrag Nikolić, Trajko Rajković, Zoran Maroević, Marjan Novović, Radivoj Korać, Zoran Bojkić, Vladimir Cvetić, Milorad Ivačković, Sreten Savić, Bruno Pavelić, Dragutin Tošić, Bogomir Rajković.

OKK Beograd - sezona 1966.god

**stoje: M.Nikolić, B.Kotarac, Z.Maroević, R.Korać, T.Rajković, V.Cvetić i K.Grubor
 čuče: B.Tanjević, M.Ivačković, M.Pazman, V.Đurović i D.Tošić**

Okk Beograd 1969 godina

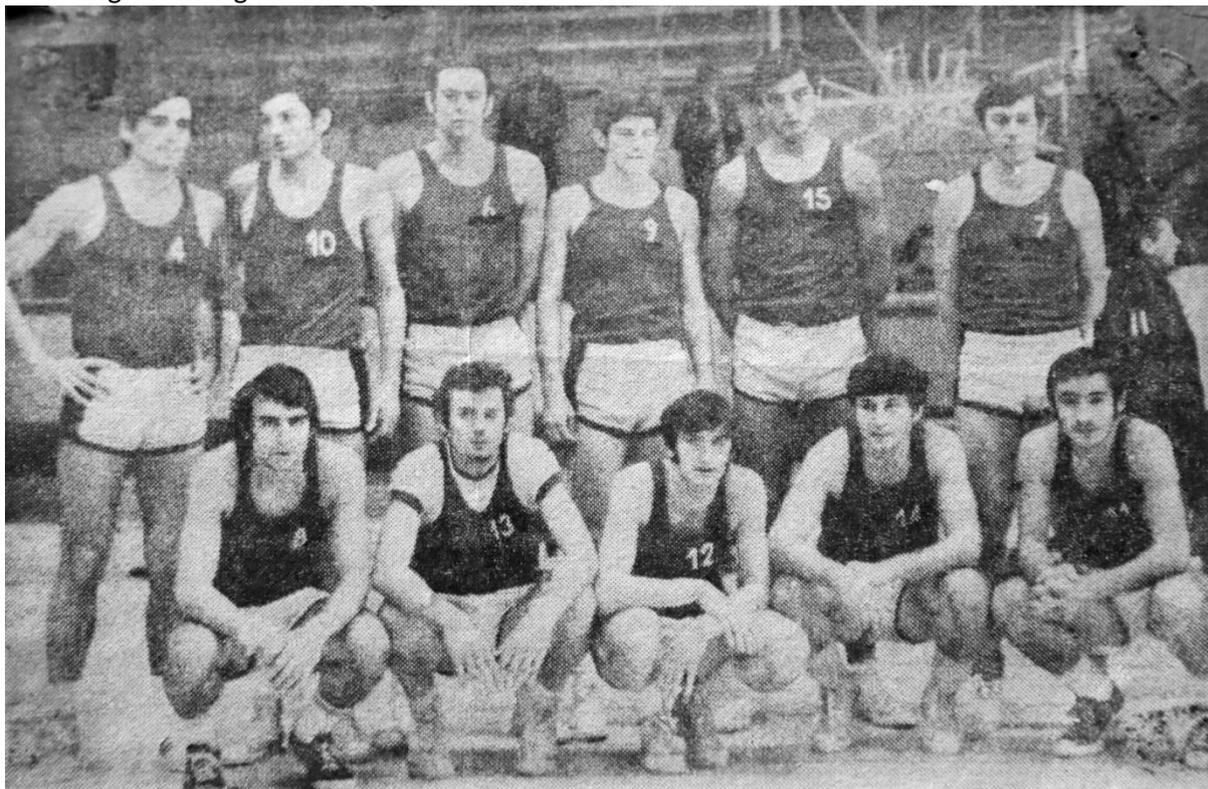

13.Marjan Novović 7.Kosta Grubor 15.Žarko Knežević
 9. Vladimir Cvetić 4. Vlade Đurović 14.Milorad Ivačković

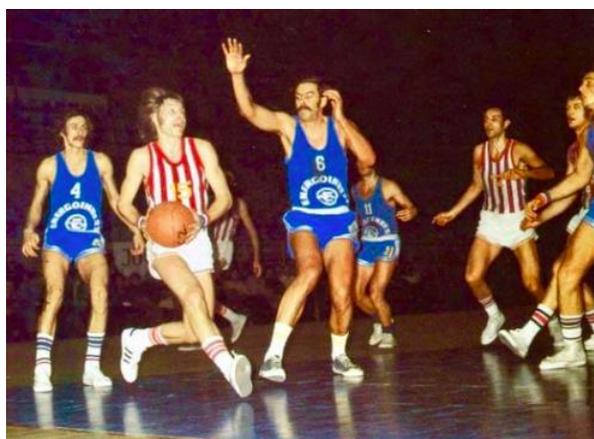
10.Blaž Kotarac 6.Zoran Maroević
 12.Momčilo Pazmanj 11.Bogdan Tanjević 8.Nenad Subotić

Pallacanestro O. K. K. Belgrado

OKK Beograd 1970 godina

Stoje: Djurović, Kotarac, Maroević, Tomić, Knežević, Grubor
Čuče: Subotić, Kokora, Pazman, Ivačković, Tanjević

Gornji red: Erkić, Subotić, Ivačković, Djurović, Tanjević, Pazman, Cenić
Donji red: Kotarac, Grubor, Novović, Knežević, Maroević, Kresojević, Tomić

Godine 1972., malo pre nego što će otići iz Beograda, Maroević igra prvo finale Kupa Radivoja Koraća, koje je nazvano po njegovom bivšem saigraču. U tom prvom finalu njegov prvi klub Lokomotiva iz Zagreba pobedila je OKK Beograd. Ko bi rekao da će Maroević svoje prvo finale jednog evropskog službenog takmicenja igrati protiv svog matičnog kluba, a takmicenje će nositi ime po njegovom bivšem saigraču iz reprezentacije i OKK Beograda.

Finale Kupa Koraća 1972 godina

S leva na desno: Kokora, Milan Opačić, Pazman, Simendić, Janjić, Grubor, Tomić, Kresović, Kotarac, Žižić, Knežević, Maroević

U dresu reprezentacije Jugoslavije Zoran Maroević je igrao od 1965. do 1969. godine, odigrao 115 utakmica. Odigrao je 4 Balkanijade i osvojio 4 zlatne medalje. (1965, 1966, 1968 i 1969). Igrao je 1966 godine i na nezvaničnom prvenstvu sveta u Čileu gde je Jugoslavija osvojila zlatnu medalju. Nastupio je i na Evropskom prvenstvu 1967 gde je Jugoslavija zauzela 9 mesto i na Evropskom prvenstvu 1969 gde Jugoslavija osvaja srebrnu medalju. Na Mediteranskim igrama 1967. godine osvaja zlatnu medalju, a kruna karijere u reprezentativnom dresu bila je osvajanje srebrne medalje na Olimpijadi u Meksiku 1968 godine.

Prijem kod Predsednika Tita nakon osvajanja zlatne medalje 1966 godine u Čileu

Нашим кошаркашима приређен величанствен дочек на Ђобрашћу у домовину

САМПИОСИ УМОРНИ — И ПРЕСРЕЋНИ

● ПУТ ДО ТИТУЛЕ ПРВАКА „МУНЦИЈАЛА“ БИО ЈЕ ТЕЖАК, АЛИ СУ ТА НАШИ КОШАРКАШИ УСПЕШНО ПРЕШЛИ ЗАХВАЉЈУЋИ ВЕЛИКОМ ЗАДАТКУ И ОДЛИЧНИМ ИГРАМА НА СВИМ УТАКМИЦАМА. — РЕПРЕЗЕНТАТИВЦИ ДОНУТОВАЛИ ЈУЧЕ У ЗАГРЕБ И ПОСЛЕ КРАКЕТ ЗАДРЖАВАЊА НА АЕРОДРОМУ НАСТАВИЛИ ЛЕТ ЗА БЕОГРАД

Аеродром у Сурчину, само између 18 и 19 часова. Неуобичајно снажне, несвакидашње атмосфере за ову линију авио-дочек, стотине људи, сунчава наглашана лица... Љубитељи кошарке, пријатељи спор-та, нападнута су да дочекају југословенске кошаркашима репрезентацију шампиона светског турнира у Чилеу.

Радињој Кораћ

Путници су авионом ЈАТ-а, према Загребу, у Београд, тек по у 13.30 часова, када су из авиона изашли репрезентативци Кораћ, Цветковић, Рањатовац, Чермак, Рајковић и Мароевић. Са тренером Жерговићем, дочекао их је широк за-гребачки победник и победник, црне и четвртке са свих страна.

— Има и суза у мојим очима, али их задржавати само да не стигну до мене, Освајачи су награђени овим људима у толиким утакмицама у Чилеу, знају смо да су наше мисије биле успешне. Никада нисмо имали ове пренео карнавала из Загреба, све људи на аеродрому у Сурчину...

Тешко је репортеру, новинарском извештачу, у оваквим

Са дочека на сурчинском аеродрому у Београду: Кораћ, Цветковић, Мароевић, Т. Рајковић, тренер Жерговић, интернационални судија Јасенић

поздравити тренуцима слава. Утисци смешују једни друге физичком брзином. Како од петих емоција и остали професионалци у оваквој искреној средини и не само спорт еси, радности!

Са обележјем поштом смо кроз мору титке интенивита, не такмичити пријатеља спорта. Израјан њихових лица били су

репрезентативца Бразила, Емиљ Рањатовац (22) — легендарног наредника...

ДРАГУТИН ЧЕРМАК: — пре поласка за Јужну Америку проговорим сам да ћемо заузети треће место. Ма да сам извршио. Нисмо били да ми се тако нешто чешиће до габа.

РАДИЊОЈ КОРАЋ, најбољи стрелци из Чилеа:

— Никада наша репрезентација није играла тако добро као у Антофагаста и Сантјаго де Чилеу. Оно што сам нам обавља пред одласком оставио сам — савладали смо змијачке прваке света Бразилце. И то два пута! Управо прва победа над Бразилом у Антофагасту показала је да у нама има још скривених снага довољних за националну класу у финалу.

ДРАГОСЛАВ РАЈНАТОВИЋ:

— Довољно је рећи да смо пресрећни, да смо савладали такве кошаркашке великаније као што су САД и првак света Бразил да смо постигли, веројатно досада највећи успех у историји југословенског спорта!

ВЛАДИМИР ЦВЕТКОВИЋ:

— Не могу да верујем да смо све то доживели и тркућемо и пут од око једног километра! Све ће то остати као диван сам. Овај фантастичан поједат представља за све оба тима, за још веће подиже ко је не нам представљају збуњу не на великим такмичењима.

ТРАЈКО РАЈКОВИЋ:

— Требао је имати снаге и вешта и све те напоре утакмиче издржати до краја, пре-ти све препреке... Осим једне,

Владимир Цветковић

у финалу, све смо савладали и најзад прикључили смо ир-жешкину златну медаљу!

Освајачи смо се у Загребу својих бишких и озбиљних клупских другова Слободана Гурдића и Жебе Угришића.

ДРАГАШ ЈАКШИЋ, наш интернационални судија:

— У целим, судија је био слабо. Драгићи су се у финалу чак и почетице грешали. У финалу сам једно пет не чева, а према вештају штампане и одена стручњаци, Драгаши Оливера и мене Угришића у нај боље.

Текст: П. ИГНАТОВИЋ, З. ПОПОВИЋ

Снимио: М. БУГАЧИЋ

Одушевљен дочек у Загребу

Загреб (9. мај). — Реалном линијом ЈАТ из Рима дајемо су у Загреб стигли чланови кошаркашке репрезентације Југославије који су на неколко-ничном првенству света у Чилеу освојили прво место. На загребачком аеродрому Плесу југословенску репрезентацију дочекао је Борис Ба-крач, председник Југословенског олимпијског комитета, Педро Дестејн, републички секретар за просвету и физичку културу, Томислав Хрван, секретар СФРЈ Хрватске, Владо Лончарић, председник СФРЈ Загреба и милоборци љубитељи спорта.

Нашим играчима били су веома дуготрајног пута предши око 40 километра, што значи да су скоро обилине земље попутар. У току пута они су 21 пут мењали авион и одиграли 12 утакмица од којих су 11 добијали и две изгубили. Нарочито је било напорно за наше играче кад су после Светског првенства, по равном уговору са чилеанском федерацијом, морали да одиграју три пријатељске утакмице. Тако су у Бразилу зод веома неповољним условима за четири дана одиграли четири утакмица и аутобусом прешли 1.600 километара.

Капитен југословенске репрезентације Јако Данеу рекао је: — Небијачи сам срећан, највише због тога што је наш успех Регистроваца, освајања светске јавности и што смо се поново вратили у домовину.

Са дочека на загребачком аеродрому Плесу: први дочек наше репрезентације после повратка из Јужне Америке (Снимио: Д. Јанковић)

Вова пута југословенске репрезентације Пинорић причао нам је окупацио о игри и моралу наших кошаркаша:

— Наши кошаркаши борили су се заиста задивљујуће. На свим утакмицама играли су је дивствене игре и љубављу. Зато им треба четвртита. Што се тиче непријатности које су им се догодиле после Светског првенства, могу да кажем само у Чилеу били су сталачени пред српиче чин, јер, нисмо могли да одијемо одирава-ње, пријатељске утакмице, е обзиром да су то били ра-није уговорени услови нашег гостовања. Наравно, не шва та ким околностима какве смо доживели.

Борис Кристанчић:

— Против Бразила најбољи су били Данеу и Ковачић. Против САД Кораћ, Рањатовац и Басић. Против Бугарске центри, а нарочито Цветковић. Против Чилеа забавитали су резервни играче. Ми смо и предводили нашим кошаркашима.

Владимир Цветковић:

— Небијачи сам срећан, највише због тога што је наш успех Регистроваца, освајања светске јавности и што смо се поново вратили у домовину.

В. АНЗУЛОВИЋ

Драгослав Рајнатовић

речити од сваких речи, осим, чисти стисци руке, циње на све стране...

Ево и речи ухваћене у лету, између русових, између по-луљуба четвртита, поздравља Југословене у неколико на-равно. Нар речи од срца, у три-југословенског „Мунцијала“.

РАЈКО ЖЕРВИЋИЋ, савесни тренер:

— Утисак је величанствен, на ричито онј са меча имену на-ше репрезентације и кичице САД. Ирачки су дами све од себе у оном дуелу, изгорени у вадријев побди, која је представљала извиредан из-успех до коначне победе у Чилеу. Сваки меч зидионали смо са југословенском.

Једини пораз у Чилеу — Мени против СССР играо је по кичи. Советски кошарка-ши форсирали су спорну игру, што их је и одговорило. За разлику од ранијих утакмица, против кичи СССР ставио сам у ири илаи старије репрези-тације, вишње у дуелима са традиционално тежиком противником.

ЗОРАН МАРОВЕЋИЋ, млади центар:

— Збуњен сам и срећан. Као и сви моји другови. На мене, као високог играча, оставио је извиредан утисак бишких

Ražnatović, Gordić, Korać i Maroević

Ćosić i Maroević

1968 reprezentacija Jugoslavije

S leva: Daneu, Ćosić, Skansi, Maroević, Rajković, Žorga, Šolman, Cvetković, Korać, Čermak, Pazman, Plećaš

Olimpijada Mexico 1968 godina srebrna medalja

Skansi, Ćosić, Rajković, Maroević, Žorga, Šolman, Cvetković, Korać, Ražnatović, Čermak, Plećaš, Daneu

Prijem kod Predsednika Jugoslavije Josipa Broza Tita nakon osvajanja srebrne medalje u Mexico

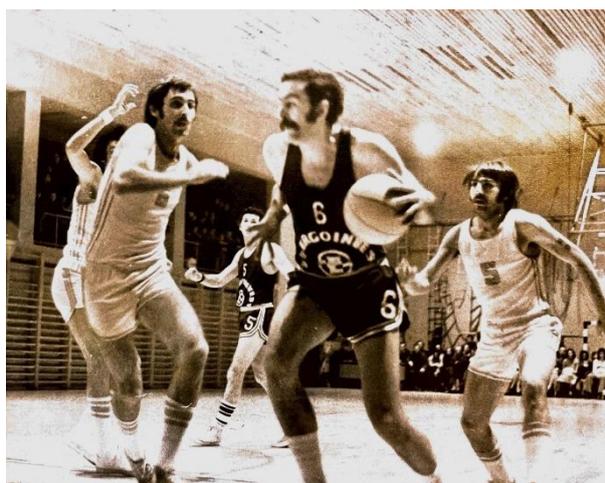
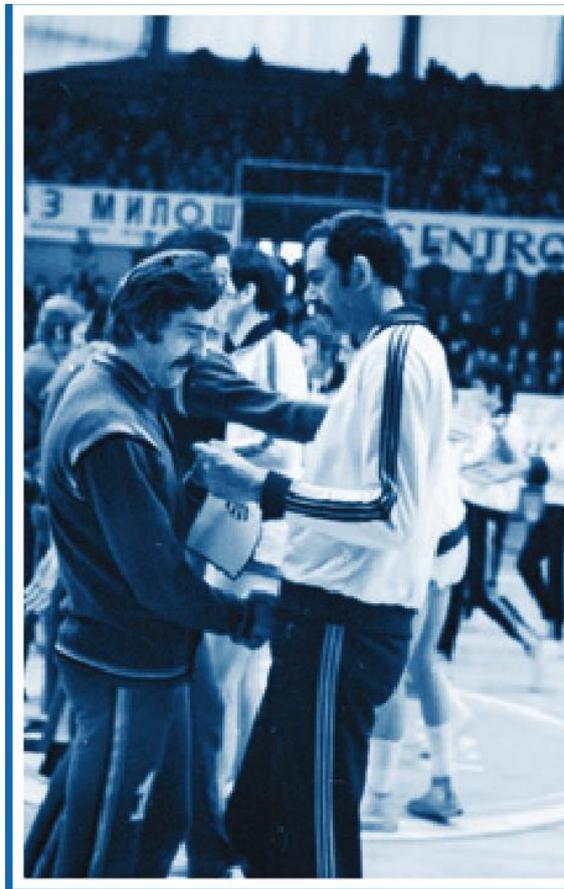
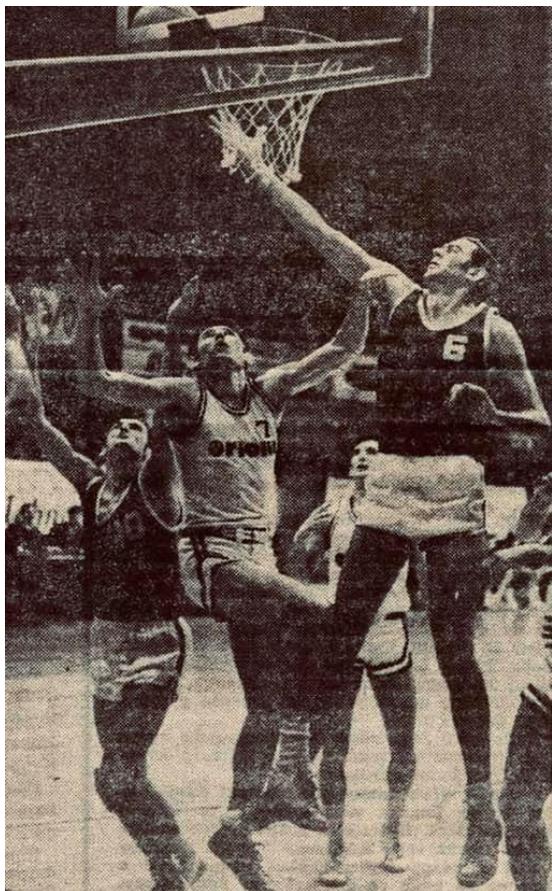
Čermak, Korać, Daneu, Skansi, Ćosić, Jovanka Broz, Cvetković, Šolman, Žorga, Josip Broz Tito, Rajković, sudija Obrad Belošević, Ražnatović, Radomir Šaper, Maroević, Plečaš, Nebojša Popović, Ranko Žeravica

Skansi, Maroević i Ćosić

1972. godine napušta OKK Beograd i odlazi u Osijek, gdje je jedno vreme igrač i trener Košarkaškog kluba Osijek. Iste godine opet odlazi u Sarajevo, gdje ponovno postaje igrač i trener Košarkaškog kluba Željezničar iz Sarajeva. U ovom klubu, koji se baš te 1972. godine vratio u Prvu saveznu košarkašku ligu, Maroević je proveo četiri godine. Posljednju igračku sezonu u karijeri, 1976/1977 proveo je u Košarkaškom klubu Igman iz Ilidže, gdje je takođe bio igrač i trener.

Interesantno je da je sin Zorana Maroevića, Rade, sa OKK Beogradom osvojio Kup Jugoslavije 1993 godine.

Premинуo je u Beogradu 24 Aprila 2019 godine i sahranjen je u Aleji velikana.